

חַת־תִּי לַיּוֹם רֵאשׁוֹן פְּרִשְׁתֵּי שִׁלַּח (בְּחֹזֵ"ל בְּהַעֲלֹתְךָ) ט"ו סיון ה'תשפ"ג – שְׁנַת הַקֵּהל

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִשׁ / רֵאשׁוֹן עִם רִשׁ"י

היום מתחילים ללמוד ספור עצוב ביותר, על חטא המרגלים שהלכו לראות את ארץ ישראל לפני שבני ישראל יכנסו אליה.

כפי שלמדנו אתמול, בני ישראל הגיעו למקום חדש שנקרא ריתמה. משה רבנו אמר שם לבני ישראל להתכונן לכך שעוד מעט יכנסו לארץ ישראל. אבל מרבית השבטים (מלבד שבט לוי) בקשו ממושה רבנו לשלח מרגלים לפני הכניסה לארץ כדי לראות את הארץ וללמד איך לכבוש אותה מהגויים שחיים בה.

משה ידע שהם לא היו צריכים שום מידע כדי לדעת איך להלחם עבור ארץ ישראל, ה' הרי עוזר לבני ישראל. אבל חשב שאם בני ישראל ישמעו עד כמה ארץ ישראל מיחדת, הם יתלהבו. לכן הוא שאל את ה' האם לשלח אותם.

ה' אמר למושה שהוא יכול לשלח מרגלים, אבל הם עלולים להחמיץ את ההזדמנות לקבל את ארץ ישראל היות שהם בבקשה זו מראים שהם לא בטוחים בה' ועלולים לומר דברים לא טובים.

לכן בחר משה אדם אחד חשוב מכל שבט (היות שכל שבט יאהב משהו אחר על ארץ ישראל). הוא רצה שיראו עד כמה ארץ ישראל נפלאה.

אבל למרגלים היה רעיון שונה, מרביתם רצו באמת לתכנן את מהלך המלחמה עם גויי הארץ כדי לנצח אותם.

שמות המרגלים:

ראובן: שמוע בן זכור

שמעון: שפט בן חורי

יהודה: פלב בן יפונה

יששכר: יגאל בן יוסף
אפרים: הושע בן נון
בנימין: פלטי בן רפוא
זבולון: גדיאל בן סודי
מנשה: גדי בן סוסי
דן: עמיאל בן גמלי
אשר: סתור בן מיכאל
נפתלי: נחבי בן ופסי
גד: גאואל בן מכי

רק שנים מתוכם יצאו לשליחות הזו מהסבות הראויות: כלב והושע. משה שנה את שמו של הושע ליהושע, תוספת 'י' שה' יושע אותו מעצת המרגלים. משה אמר למרגלים לראות עד כמה ארץ ישראל מיחדת. הוא אמר להם לראות שארץ ישראל גורמת לאנשים להיות חזקים ועד כמה הדברים שגדלים בה טובים. הוא אמר להם להחזיר חלק מהפרות כדי להראות לכלם.

תהלים / יום ט"ו לחדש פרקים ע"ז- ע"ח

בפרק ע"ח שנמצא בתהלים של היום, ישנו פסוק: **"ויקם עדות ליעקב, ותורה שם בישראל"** - ה' קבע / נתן את התורה והמצוות בשביל יעקב וישראל. הפרק ממשיך שכל שזה היה כדי להעביר זאת לדור הבא.

חסידות מלמדת, שכל אחד מהאבות יש בו משהו שונה ומיוחד, אותו העבירו לכל יהודי ויהודי בירשה (לדגמה - אברהם אבינו העביר את מדת החסד והכנסת אורחים, להיות טובים לאחרים וללמד אותם על ה'). פסוק זה מדבר על התורה, ומזכר בו שמו של יעקב וישראל, השלישי מהאבות.

הכח המיוחד של יעקב אבינו הוא למוד התורה יומם ולילה. יעקב מכנה "יושב אהלים" - יושב כל היום באהל ולומד תורה. ה' נתן ליעקב הזדמנות במשך הרבה זמן מחייו לשבת וללמד תורה. הוא העביר את הכח הזה, כח הדבקות בלמוד התורה לכל אחד ואחד מאתנו.

תניא / שער היחוד והאמונה פרק ה' (ט"ו סיון שנה פשוטה)

משעה שברא ה' את העולם, הוא הסתיר עצמו בתוכו. אבל ה' ראה שהעולם זקוק לראותו ולו במעט. לכן ה' נתן לנו צדיקים. באמצעות עבודת ה' שלהם, והנסים שהם עושים, אפשר לראות את ה' בעולם. כאשר מסתכלים על נס כמו קריעת ים סוף, או י"ב תמוז, אפשר לראות שה' נמצא ממש כאן בעולם.

אתמול למדנו שלה' ישנם שני שמות בנגד שתי דרכי הנהגה. הוי"ה (כאשר אפשר לראותו) ואלקים (הדרך שבה ה' מסתתר בעולם).

היום האדמו"ר הזקן מודא שאנו מבינים שאלו רק שני שמות, הפל בעצם זה אותו ה'. ה' הוא אחד. עם כל זה קשה לראות זאת כאשר עומדים כאן בעולם. אפילו צדיקים גדולים זוכים לראות כיצד שני השמות של ה' הם אחד כאשר הם מקבלים את שכרם בגן עדן.

בתחלה נהג האדמו"ר הזקן לומר מאמרי חסידות קצרים מאד. בהמשך המאמרים שלו התארכו והתארכו.

לסגים השונים של המאמרים היו שמות שונים:

1. **דרכים** - מאמרים מאד קצרים ומאד עוצמתיים. באשר מישהו שמע אותם, זה גרם להתלהבות עצומה לעשות את מה שה' רוצה.
2. **אגרות** - מעט ארכות יותר
3. **תורות** - מאמרים עוד יותר ארכים אלו המאמרים שהפכו אחר כך להיות תורה אור וליקוטי תורה.
4. **כתבים** - אלו ארכים אפילו יותר, ובהם הסביר האדמו"ר הזקן באריכות רבה יותר.

ספר המצוות / מצות לא תעשה שכ"א

המצוה היומית בספר המצוות היא מצוה נוספת על שבת, **מצות לא תעשה שכ"א**. בשבת אין ללכת יותר מ-2000 אמה (קרוב לקילומטר אחד או לחצי מיל) מחוץ לעיר. זה נקרא תחום שבת. לומדים זאת מהפסוק "אל יצא איש ממקומו ביום השביעי", והגמרא מבארת שמשה רבנו למד את עם ישראל שהפונה היא לא יותר מ-2000 אמה מחוץ לעיר. המכילתא (מדרש על החמש) אומר אותו דבר. הגמרא במסכת ערובין מלמדת את הלכות המצוה ואומרת שאם אדם יוצא מחוץ לתחום שבת, עונשו מלקות. את ההלכות האלו ופרטיהן, לומדים ברמב"ם במשך יומים.

רמב"ם / הלכות שבת פרקים י"ח, י"ט, כ'

ברמב"ם היום מסיימים ללמד את הלכות טלטול והוצאה.

פרק י"ח - לומדים כמה אדם צריך לטלטל כדי שיהיה נחשב שעבר על המלאכה של הוצאה מרשות לרשות בשבת. ישנן כמיות שונות בהתאם לסוגי הדברים (כמובן, שאסור לטלטל גם כמות קטנה מאד)

בסיום הפרק ישנה הלכה אותה הרבי מצטט פעמים רבות. אם אדם נושא משהו פחות מהשיעור (כמות) בתוך כלי גדול מאד, הוא לא נענש על המלאכה כיון שברצונו לשאת את האוכל שבתוכו ולא את הכלי. פעם הרבי צטט את ההלכה הזו כדי להוכיח שאפילו אם יש לאדם בית גדול ויפה, אולם הפונה העקרת שלו היא הספרים שנמצאים בתוכו, הרי שיש בית מלא ספרים!

פרק י"ט - מתר ללבש ולענד דברים שונים כשנמצאים בחוץ בשבת ואין בכך בעיה של הוצאה מרשות. בפרק זה לומדים למה הפונה לבוש, למה הפונה טלטול.

הלכה אחת היא שאם נושאים קפסא מעל הראש כדי לשמור על הבגדים יבשים, זהו טלטול, כי קפסא איננה סוג רגיל של בגד. הרמב"ם אומר שעלינו להקפיד לבדק את הכיסים לפני שבת כדי שלא נטלטל בטעות.

פרק כ' - היות ואסור לאדם לאפשר אפילו לבעל חיים לעשות עבורו מלאכה בשבת, הרמב"ם מלמד את ההלכות של טלטול בבהמות - למה אסור לבהמה לצאת בשבת. הרמב"ם מוסיף ומלמד את שאר ההלכות הנוגעות לעבודת בעל החיים או העבד ומה נכלל בגדר העבודה שאסור להם לעבד בשבת.

לפעמים ה' עושה שיקרו דברים שאיננו אוהבים. יתכן והם לא נוחים, עצובים או פשוט קשים. מרגישים "חשך" ותסכול.

חסידות אומרת שה' עושה זאת בין שרוצה שנקח את "החשך" הזה ונהפוך אותו "לאור". עלינו להשתמש בדבר הקשה הזה כדי לעזור לנו לגדל ולהוסיף עוד טוב בעולם.

זה מה שלומדים מט"ו סיון.

ט"ו סיון הוא התאריך בו עצרו את האדמו"ר הרי"צ והשליכו אותו למאסר.

באותו זמן זה היה מארע מפחיד ביותר לחסידים. אבל כאשר יצא האדמו"ר הרי"צ מהמאסר ב"ב תמוז, האדמו"ר הרי"צ החל להפיץ יהדות ברמה אחרת לגמרי- הרבה יותר מאשר קודם.

אז היה נתן לראות שט"ו סיון היה בעצם דבר טוב. ההתחלה של דבר טוב שהגיע אחר כך.

היה חשוב, אבל החשך הפך לאור נעלה עוד יותר.